

Азъ седнахъ на едно сандъче, стиснахъ шишето между колѣнѣтъ си, а Миле приклѣкна срѣщу мене.

— Гледай какъ ще гори водорода.

Азъ драснахъ кибритъ, допрѣхъ го до цѣвѣта, и докато водорода да се запали, чу се гръмъ и трѣсъкъ и ние испискахме. Шишето се бѣ прѣснало, а на двама ни и ржцѣтъ и колѣнѣтъ ни бѣха изгорени отъ сѣрната киселина. И дрѣхитѣ ни бѣха сжщо тѣй изгорѣли, и когато ги похванахме, парчета отъ тѣхъ останаха въ ржцѣтъ ни. Докато се опомнимъ и прѣстанемъ да пищимъ, тате, мама и слугинята блѣскаха и счупиха вратата. Тате чулъ, недочулъ какво сме направили, вмѣсто да ни се скара, отиде до аптеката и донесе нѣкаква масъ. Прѣоблѣкоха ни, турнаха ни да легнемъ на грѣбъ, намазаха ни съ масъта и ни поржчаха да не ставаме и да не шавваме. Инѣкъ щѣло много да ни боли, да се разрани изгорѣлото мѣсо и щѣли сме да боледуваме много.

Когато тате излизаше изъ стаята, той каза:

— Другъ пжтъ пакъ ставайте „Мжченици на науката“.

„Мжченици на науката!“ Азъ прѣмряхъ отъ радостъ като чухъ тия думи къмъ насъ.

— Слушай, Милѣ, не мърдай, лежъ спокойно, за да ни мине по-скоро. Щомъ оздравѣемъ, азъ ще ти направя другъ опитъ. И него

знамъ отъ „Добри-Ефенди“. Ще ти направя барутъ отъ сѣра, силитра и дървени вжглища.

И дѣйствително, когато ранитѣ отъ сѣрната киселина ни минаха, азъ се запрѣтнахъ да получа барутъ. Три дни азъ се мжчихъ да направя барутъ, но не ми се удаваше. А Милѣ, който и поради несполучливото добиване на водорода не ми вѣрваше, сега започна да ми се смѣе и да ме подиграва.

За да спася и себе си, и „Добри-Ефенди“ и химията отъ тия надсмивания и подигравки на второкласника, който не бѣ училъ химия, азъ прибѣгнахъ до хитростъ. Намѣрихъ барутъ и безъ да види Милѣ, пѣхнахъ го прѣдъ него вмѣсто скѣлцаната смѣсъ отъ сѣра, силитра и дървени вжглища.

Милѣ, който вече безброй пжти бѣ гледалъ какъ опита ми не сполучваше, сега безъ какъвъ и да е страхъ, наведе цѣлото си лице надъ барута. Съ това той искаше да ми каже, че смѣсътъ пакъ нѣма да се запали, и че той затова не се бои отъ нищо.

Азъ го тласкахъ да се отстрани, но той сѣ идваше на близо.

Донесохъ отъ готварницата едно огънче, доближихъ го съ машата до барута и го пуснахъ у него.

Този пжтъ станахме още по-голѣми мжченици на науката. Особено Миле. И косата и вѣждитѣ и клепкитѣ, и ржцѣтъ и лицето му бѣха изпърлени отъ барута. . .

Нашитѣ картини.

(Разясненята сж за възрастнитѣ).

Картини въ текста.

Джокондата. Живописенъ портретъ отъ Леонардо де Винчи, — единъ отъ най-бѣлѣжитѣ италиански художници отъ великата Епоха на Възраждането. Джокондата се счита за най-главно произведение на великия Леонардо. До прѣди нѣколко мѣсеци, това образцово творение на живописъта украсяваше една зала на знменития Луврѣски музей въ Парижъ и привличаше погледитѣ и удивлението на хиляди посѣтители.

Прѣзъ мѣсецъ августъ изтеклата година злодѣйска ржка открадна това произведение отъ музея и до сега още не е извѣстенъ крадецъ, нито пѣкъ се знае какво е

станало съ скжпото произведение, което бѣ рѣдка украса на музея. Цѣлия свѣтъ се потресе отъ това похищение на една картина, която доставяше ежедневно сладостни минути на всички ония, които умѣятъ да намиратъ великото и прѣкрасното въ едно майсторско творение.

И наистина, погледнете на произведението: то не е друго освѣнъ единъ портретъ на една жена, която се казва Джоконда. На пръвъ погледъ тя не е хубава. Нали? Вие сте почти готови да кажете: Туй ли е всичкото? Но погледайте я пакъ, или по-добрѣ оставете я да ви погледа, оставете я да вдѣлбочи въ вашитѣ очи своитѣ страни очи, които изглеждатъ като сключени отъ едно вжтрѣшно усилие на внимание; виждате: малко-по-малко тя се одухотворява, тя започва да живѣе прѣдъ васъ, тая тайнствена и прѣлѣстна жена. Тя ви се усмихва, и тая усмивка не прѣдизвиква вашата, тя ви безпокои, тя ви смутява. Неволно въ ума ви се появява слѣдния въпросъ: Зла ли е тя? Добра ли е? И ако вие продължавате да я гледате, тя ще ви се покаже сѣ повече и повече жива и сѣ повече тайнствена, докато завладѣе всецѣло въображението ви, като една възбуждающа тайна, скрита